

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Hiszpania

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [es](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe. Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [en](#)

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
  - 3.1 Postępowanie
  - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
  - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
  - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
  - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Co do zasady wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych oznacza, że w przypadku gdy osoba, która dopuściła się naruszenia, nie wykona dobrowolnie tytułu egzekucyjnego (np. prawomocnego wyroku), powód musi wystąpić o przeprowadzenie egzekucji sądowej na potrzeby wykonania tego tytułu. Dlatego też w celu odzyskania długu, którego pozwany nie spłaca mimo nakazu sądowego, powód (wierzyciel egzekwujący) zwraca się o przeprowadzenie egzekucji sądowej i odzyskuje dług na przykład w drodze zajęcia rachunków bieżących lub nieruchomości dłużnika; zyski uzyskane ze sprzedaży majątku dłużnika w drodze licytacji pozwalają na spłatę kwoty należnej wierzycielowi.

Egzekucja stanowi jedno z uprawnień przewidzianych w hiszpańskiej konstytucji z 1978 r., na mocy której powierzono sędziom i sądom zadanie zarówno wydawania wyroków, jak i ich wykonywania (art. 117 i 118 konstytucji). Dlatego też strony postępowania mają obowiązek przestrzegać wyroków oraz innych orzeczeń sądowych, a także współpracować przy podejmowaniu czynności mających na celu ich wykonanie. Obowiązkiem sędziego jest zagwarantowanie należytego wypełnienia tych wymogów.

Wykonanie orzeczenia sądowego oznacza zastosowanie się do treści tego orzeczenia, tj. wykonanie rozstrzygnięć sądowych. Może ono przyznawać powodowi (zwanemu dalej „wierzycielem egzekwującym”) prawo do dochodzenia zapłaty określonej sumy pieniężnej, prawo do dochodzenia, aby dłużnik egzekwowany dokonał lub zaniechał określonych czynności, lub prawo do skorzystania z uznanego prawa w drodze dokonania wpisu w odpowiednim rejestrze publicznym.

Egzekucja może mieć charakter ostateczny lub tymczasowy. W tym drugim przypadku oraz w pewnych okolicznościach dopuszcza się możliwość wykonania wyroku, który jeszcze się nie uprawomocnił, aby nie dopuścić do sytuacji, w której wierzyciel będzie traktowany w mniej korzystny sposób w okresie przejściowym (tj. w postępowaniu odwoławczym i przed wydaniem prawomocnego wyroku) z uwagi na przewlekłość nieodzownie związaną z tego rodzaju postępowaniem (art. 524–537 kodeksu postępowania cywilnego – Ley de Enjuiciamiento Civil).

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Prawo hiszpańskie stanowi, że organami właściwymi w zakresie wykonywania wyroków są sędziowie i sądy, zgodnie z ustawami i zasadami dotyczącymi właściwości (art. 117 ust. 3 konstytucji hiszpańskiej).

Zgodnie z konstytucją kodeks postępowania cywilnego (ustawa nr 1/2000 z dnia 7 stycznia 2000 r., Dziennik Urzędowy (BOE) nr 7 z dnia 8 stycznia 2000 r., z późniejszymi zmianami), który reguluje postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych, stanowi, że sędzia jest odpowiedzialny za monitorowanie prawidłowości postępowania egzekucyjnego (art. 545, 551, 552 i powiązane przepisy). To właśnie sędzia – na wniosek wierzyciela egzekwującego – wszczyna postępowanie na podstawie „nakazu egzekucji”, który zostanie wydany w formie postanowienia, po zbadaniu tytułu wykonawczego przedłożonego przez tego wierzyciela. Sędzia wyda również orzeczenie, jeżeli pozwany (zwany dalej „dłużnikiem egzekwowanym”) wnieśli powództwo przeciwegzekucyjne, co spowoduje wszczęcie opisanego poniżej odrębnego postępowania przeciwegzekucyjnego.

Urzędnicy sądowi (*letrados de la Administración de Justicia*, określane wcześniej jako *secretarios judiciales*) są odpowiedzialni za ustalanie i przeprowadzanie określonych środków egzekucyjnych (nakaz zapłaty, zajęcie majątku dłużnika egzekwowanego, dokonanie potrąceń z rachunku bieżącego i z wynagrodzenia dłużnika itp.). Po wydaniu przez sędziego „nakazu egzekucji” odpowiedzialność za monitorowanie przebiegu postępowania egzekucyjnego i wydawanie odpowiednich postanowień w tym zakresie przechodzi na urzędnika sądowego, przy czym w niektórych przypadkach na takie postanowienie przysługuje zażalenie, które wnosi się do sędziego.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Ogólnie rzecz biorąc, egzekucję można przeprowadzić na podstawie prawomocnego wyroku sądu lub innego dokumentu stwierdzającego istnienie nadającego się do egzekucji roszczenia oraz wykonalnego obowiązku świadczenia dłużnika (istnieją również wyjątkowe sytuacje, w których można wykonać wyrok, który się jeszcze nie uprawomocnił, np. w przypadku tymczasowego wykonania zaskarżonych wyroków, co jest dopuszczalne w pewnych okolicznościach).

Zgodnie z przepisami art. 517 kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi postępowania egzekucyjnego i tytułów egzekucyjnych podstawą wniosku o wszczęcie egzekucji musi być tytuł egzekucyjny. Podstawą egzekucji są wyłącznie poniższe tytuły egzekucyjne:

1. prawomocny wyrok; wyroki sądu polubownego i ugody zawarte w drodze mediacji, przy czym ugody muszą zostać poświadczone notarialnie zgodnie z przepisami ustawy o mediacji w sprawach cywilnych i handlowych (Ley de mediación en asuntos civiles y mercantiles);
2. orzeczenia sądu zatwierdzające lub poświadczające ugody sądowe lub porozumienia wypracowane w toku postępowania, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednimi dokumentami potwierdzającymi ich treść;
3. uwierzytelnione dokumenty urzędowe, pod warunkiem że są to oryginały. Duplikat musi być wydany na podstawie zarządzenia sądowego określającego osobę, do której jest skierowany, lub wnioskodawcę, bądź – wydany za zgodą wszystkich stron;
4. umowy handlowe podpisane przez strony i przez negocjatora, pod warunkiem że towarzyszy im zaświadczenie, w którym wspomniany negocjator zaświadcza, że treść umowy jest zgodna z wpisami w jego rejestrze i datami tych wpisów;
5. wyemitowane zgodnie z prawem papiery wartościowe na okaziciela lub imienne papiery wartościowe stanowiące zobowiązania wymagalne oraz również wymagalne kupony związane z tymi papierami wartościowymi, pod warunkiem że kupony te odpowiadają poszczególnym papierom wartościowym, a papiery wartościowe każdorazowo – informacjom wpisanym do ksiąg.

Zarzut (*protesta*) dotyczący sfalszowania papierów wartościowych wniesiony w trakcie weryfikacji wpisów nie uniemożliwia wydania nakazu egzekucji – jeżeli wpisy są zostaną potwierdzone – z zastrzeżeniem możliwości późniejszego wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego przez dłużnika z uwagi na sfalszowanie papierów wartościowych;

6. zaświadczenia, które jeszcze nie wygasły, wydane przez organy odpowiedzialne za prowadzenie rejestrów i potwierdzające istnienie papierów wartościowych wpisanych do ksiąg, o których mowa w ustawie o rynku akcji (Ley del Mercado de Valores), pod warunkiem że załączono do nich odpis dokumentu publicznego stwierdzającego istnienie określonego prawa

majątkowego (papier wartościowy) lub – w stosownych przypadkach – potwierdzającego emisję, jeżeli zgodnie z obowiązującymi przepisami przedstawienie takiego dokumentu jest wymagane.

Zaświadczenia, o których mowa w powyższym punkcie, nie wygasają w momencie złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji i wydania nakazu egzekucji;

7. nakaz sądowy określający maksymalną kwotę roszczenia odszkodowawczego, wydany w okolicznościach przewidzianych w obowiązujących przepisach w toku postępowania karnego wszczętego w związku ze zdarzeniami objętymi obowiązkowym ubezpieczeniem pojazdów silnikowych od odpowiedzialności cywilnej;
8. inne zarządzenia w kwestiach proceduralnych i dokumenty możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej zgodnie z tą lub inną ustawą.

3.1 Postępowanie

Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zostać wniesiony do sędziego sądu pierwszej instancji (*Tribunal de Primera Instancia*), który wydał wyrok lub postanowienie podlegające wykonaniu. Jeżeli jednak tytułem egzekucyjnym nie jest wyrok, tj. jeżeli tytuł nie wynika z postanowienia sądu lub postanowienia wydanego przez urzędnika sądowego przy danym sądzie (podobnie jak ma to miejsce w przypadku poświadczonych notarialnie dokumentów urzędowych, które podlegają wykonaniu), zastosowanie mają przepisy szczególne dotyczące ustalania właściwości sądu, w oparciu o różnego rodzaju kryteria. Podstawowym kryterium ustalania właściwości sądu jest miejsce zamieszkania pozwanego. Wierzyciel egzekwujący i dłużnik egzekwowany muszą korzystać z porad adwokata i być reprezentowani przez pełnomocnika (*procurador*), z wyjątkiem przypadków, w których nie obowiązuje przymus adwokacki.

W pozostałych przypadkach stosuje się procedurę określoną w art. 548 i nast. kodeksu postępowania cywilnego. Należy podkreślić, że nakaz egzekucji zostanie wydany wyłącznie na żądanie jednej ze stron złożone w formie wniosku (zob. poniżej). W przypadku złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji sąd – o ile spełnione zostały warunki i przesłanki proceduralne – wydaje nakaz egzekucji. Po wydaniu postanowienia przez sędziego urzędnik sądowy wydaje zarządzenie (*decreto*) określające odpowiednie, konkretne środki egzekucyjne, a także środki służące ustaleniu położenia składników majątku dłużnika i środki służące ocenie wartości tych składników majątku, które wydają się odpowiednie do celów przeprowadzenia egzekucji.

Wyżej wspomniane nakaz egzekucji i zarządzenie oraz odpis wniosku o wszczęcie egzekucji przekazuje się jednocześnie dłużnikowi egzekwowanemu, bez uszczerbku dla środków, które mogą zostać przeprowadzone w celu zabezpieczenia wierzyciela przed ewentualnym poniesieniem szkody.

Dłużnik egzekwowany może bronić się przed egzekucją w oparciu o określone przesłanki o charakterze materialnym (np. spłata zadłużenia) albo procesowym (np. błędy w toku postępowania egzekucyjnego) na podstawie art. 556 i nast. kodeksu postępowania cywilnego. W takim przypadku wszczyna się postępowanie kontradyktoryjne, w toku którego można przeprowadzić dowody, na podstawie których sąd wydaje postanowienie o utrzymaniu nakazu egzekucji w mocy lub o uchyleniu go w całości lub w części. Na postanowienie to przysługuje zażalenie.

3.2 Główne warunki

Jak wspomniano wcześniej, wniosek o wszczęcie egzekucji musi złożyć jedna ze stron, w drodze wniesienia odpowiedniego pisma procesowego. Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zawierać odniesienie do dokumentu stanowiącego podstawę wszczęcia egzekucji oraz wskazywać charakter egzekucji, o której przeprowadzenie występuje się do sądu, składniki majątku dłużnika egzekwowanego, które mogą zostać zajęte, środki służące ustaleniu położenia składników majątku dłużnika i środki służące ocenie wartości tych składników oraz osobę lub osoby, wobec których egzekucja ma zostać przeprowadzona, wraz z informacjami zapewniającymi możliwość ustalenia tożsamości tych osób. Jeżeli tytułem egzekucyjnym jest postanowienie urzędnika sądowego lub wyrok bądź postanowienie sądu właściwego do przeprowadzenia egzekucji, wniosek o wszczęcie egzekucji może się ograniczać do wniosku o wydanie nakazu egzekucji, w którym zostanie wskazany wyrok lub postanowienie, o którego wykonanie się występuje (art. 549 kodeksu postępowania cywilnego). W pozostałych przypadkach wniosek o wszczęcie egzekucji musi zostać złożony wraz z dokumentami dającymi podstawę do wszczęcia egzekucji (wymienionymi w art. 550 kodeksu postępowania cywilnego). Jeżeli wniosek o wszczęcie egzekucji spełnia powyższe wymagania i jeżeli przedstawiony dokument pozwala na zarządzenie egzekucji, sędzia wyda nakaz egzekucji lub egzekucja zostanie przeprowadzona na podstawie zarządzenia urzędnika sądowego, który określi – w przypadku egzekucji ze środków pieniężnych – kwotę główną podlegającą egzekucji, a także orientacyjną kwotę odsetek i innych kosztów, z zastrzeżeniem możliwości jej późniejszego rozliczenia i weryfikacji; w takim przypadku należy każdorazowo wskazać osoby zainteresowane oraz środki egzekucyjne, które mają zostać przeprowadzone.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Należy jednak podkreślić, że – bez uszczerbku dla niektórych, wymienionych poniżej składników majątku wyłączonych z egzekucji – środki egzekucyjne muszą być proporcjonalne do kwoty podlegającej egzekucji, aby w przypadku, gdy okażą się one nadmierne, sąd mógł zarządzić o ich ograniczeniu. Ponadto jeżeli środki egzekucyjne okażą się niewystarczające, wierzyciel egzekwujący może zwrócić się o ich uzupełnienie poprzez poszerzenie zakresu lub zwiększenie liczby środków egzekucyjnych. Jeżeli wierzyciel egzekwujący nie wie, jakie składniki majątku należą do dłużnika egzekucyjnego, może zwrócić się do sądu o to, aby zlecił urzędnikowi sądowemu zdobycie stosownych informacji, w drodze wniesienia wniosku bezpośrednio do sądu lub do właściwych organów. Istnieje jednak szereg progów lub ograniczeń stosowanych w przypadku zajęcia lub zabezpieczenia wynagrodzeń i pensji, które to progi i ograniczenia wymieniono poniżej. Egzekucja przeprowadzana na podstawie nakazu zapłaty świadczeń alimentacyjnych (wydanego w toku postępowania dotyczącego świadczeń alimentacyjnych między krewnymi albo na rzecz dzieci) stanowi wyjątek, ponieważ w przypadku tego rodzaju egzekucji nie stosuje się progów ustawowych; zamiast tego sąd samodzielnie ustala kwotę podlegającą zajęciu.

Jeżeli chodzi o składniki majątku wyłączone z egzekucji, przepisy art. 604 i nast. kodeksu postępowania cywilnego przewidują następujące wyłączenia (odniesienia do *secretario judicial* należy traktować jako odniesienia do *Letrado de la administración de justicia*).

Składniki majątku całkowicie wyłączone z egzekucji. Wymienione poniżej składniki majątku nie mogą zostać zajęte:

1. składniki majątku, które zostały uznane za niezbywalne;
2. prawa akcesoryjne, których nie można zbyć w oderwaniu od prawa głównego;
3. składniki majątku, które jako takie nie posiadają żadnej wartości;
4. składniki majątku wyraźnie wyłączone z egzekucji na podstawie dowolnego przepisu prawnego.

Składniki majątku dłużnika egzekucyjnego wyłączone z egzekucji. Egzekucji nie podlegają również następujące składniki majątku:

1. meble i przedmioty urządzenia domowego, a także ubrania dłużnika egzekwowanego oraz członków jego rodziny, których nie można uznać za zbędne. Ogólnie rzecz biorąc, składniki majątku takie jak żywność i opał oraz inne składniki majątku, które sąd uzna za niezbędne dla dłużnika egzekwowanego i osób pozostających na jego utrzymaniu do życia na godziwym poziomie;
2. książki, instrumenty i narzędzia, których dłużnik egzekwowany potrzebuje do pracy zawodowej lub do prowadzenia działalności artystycznej lub rzemieślniczej, jeżeli ich wartość nie jest proporcjonalna do kwoty egzekwowanej wierzytelności;
3. przedmioty sakralne i przedmioty wykorzystywane w zarejestrowanych zgodnie z prawem praktykach religijnych;
4. kwoty wyraźnie wyłączone z zajęcia na mocy przepisów prawa;
5. składniki majątku i kwoty uznane za wyłączone z egzekucji zgodnie postanowieniami traktatów ratyfikowanych przez Hiszpanię.

Jeżeli chodzi o zajęcie wynagrodzeń, rent lub emerytur, w kodeksie postępowania cywilnego przewidziano następujące ograniczenia:

1. pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne płatności, których kwota nie przekracza kwoty płacy minimalnej (którą co roku ustala rząd), nie podlegają zajęciu;
2. pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury, których kwota przekracza kwotę płacy minimalnej, podlegają zajęciu zgodnie z następującymi progami:
  1. w przypadku pierwszej dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie dwukrotności kwoty płacy minimalnej – 30%;
  2. w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie trzykrotności kwoty płacy minimalnej – 50%;
  3. w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie czterokrotności kwoty płacy minimalnej – 60%;
  4. w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie pięciokrotności kwoty płacy minimalnej – 75%;
  5. w przypadku dowolnej kwoty, której wysokość przekracza wskazane powyżej kwoty – 90%;
3. jeżeli strona, przeciwko której przeprowadza się egzekucję, otrzymuje pensję lub wynagrodzenie z więcej niż jednego źródła, wszystkie te źródła dochodu sumuje się, po czym część niepodlegającą egzekucji potrąca się tylko raz. Podobnie pensje,

wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne kwoty pobierane przez małżonków będą sumowane, chyba że małżonkowie ustanowili rozdzielność majątkową – w takiej sytuacji urzędnikowi sądowemu należy przedstawić dowód potwierdzający ustanowienie rozdzielności;

4. jeżeli na utrzymaniu strony, przeciwko której przeprowadza się egzekucję, znajdują się inne osoby, urzędnik sądowy może obniżyć progi przewidziane w art. 607 ust. 2 pkt 1), 2), 3) i 4) kodeksu postępowania cywilnego o 10–15%;

5. jeżeli od pensji, wynagrodzeń, rent lub emerytur bądź równoważnych kwot dokonywano stałych lub tymczasowych potrąceń o charakterze publicznym zgodnie z przepisami prawa podatkowego lub prawa zabezpieczeń społecznych, kwotę podlegającą zajęciu oblicza się na podstawie kwoty uzyskanej przez dłużnika egzekwowanego po odliczeniu tych potrąceń;

6. przepisy powyższych ustępów niniejszego artykułu dotyczą również dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzenia działalności zawodowej i handlowej przez osoby samozatrudnione;

7. kwoty zajęte zgodnie z przepisami niniejszego artykułu mogą zostać przekazane bezpośrednio na rachunek wierzyciela egzekwującego wskazany wcześniej przez tę stronę, jeżeli urzędnik sądowy odpowiedzialny za egzekucję wyrazi na to zgodę.

W takim przypadku zarówno osoba lub podmiot dokonujące zajęcia i późniejszego przekazania kwot, jak i wierzyciel egzekwujący muszą informować urzędnika sądowego co trzy miesiące odpowiednio o kwotach przesłanych i otrzymanych, nie dotyczy to jednak ewentualnych roszczeń, które może wnieść dłużnik egzekwowany, z uwagi na fakt, że uznał, iż dług został w pełni spłacony, a zatem zajęcie należy uznać za bezpodstawne, albo z uwagi na fakt, że zajęcia i przekazania nie przeprowadzono w sposób wskazany przez urzędnika sądowego.

Wydane przez urzędnika sądowego postanowienie o udzieleniu zgody na dokonanie bezpośredniego przekazania środków może zostać zaskarżone poprzez wniesienie zażalenia do sądu.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Jeżeli chodzi o nieruchomości lub inne składniki majątku, na których można ustanowić hipotekę, sąd może – na wniosek wierzyciela egzekwującego – nakazać dokonanie wpisu dotyczącego zajęcia zabezpieczającego w odpowiednim rejestrze publicznym (zazwyczaj w rejestrze nieruchomości), aby zagwarantować możliwość późniejszego przeprowadzenia egzekucji.

W pozostałych przypadkach można zastosować następujące rodzaje środków:

– gotówka: przepadek;

– bieżące rachunki bankowe: nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym skierowany do banku;

– wynagrodzenie: nakaz zabezpieczenia wynagrodzenia skierowany do osoby wypłacającej wynagrodzenie;

– odsetki, zyski i przychody: wstrzymanie wypłaty środków przez osobę wypłacającą, objęcie zarządem sądowym lub złożenie do depozytu sądowego;

– papiery wartościowe i instrumenty finansowe: wstrzymanie wypłaty zysków u źródła, wystosowanie powiadomienia do regulatora giełdy papierów wartościowych lub do regulatora rynku wtórnego (jeżeli papiery wartościowe są notowane na rynku publicznym) oraz wystosowanie powiadomienia do podmiotu będącego emitentem;

– inne ruchomości: przepadek.

Ponadto, aby zagwarantować możliwość przeprowadzenia egzekucji, wszystkie osoby oraz podmioty publiczne i prywatne są zobowiązane do poddania się środkom egzekucyjnym (podmioty te należy pouczyć, że niespełnienie tego wymogu może skutkować nałożeniem grzywny lub może zostać uznane za obrazę sądu). Oznacza to, że podmioty te muszą udzielić wymaganych informacji lub stosować środki służące zabezpieczeniu interesu prawnego, a także przekazać sądowi wszelkie znajdujące się w ich posiadaniu dokumenty bez żadnych ograniczeń poza ograniczeniami związanymi z koniecznością poszanowania praw podstawowych lub ograniczeniami wyraźnie wskazanymi w prawie w określonych przypadkach.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki egzekucyjne nie mają określonego terminu obowiązywania; pozostają w mocy do chwili całkowitego zakończenia postępowania egzekucyjnego. Jeżeli chodzi o te środki, wierzyciel egzekwujący ma obowiązek każdorazowo zwrócić się o dokonanie stosownych czynności egzekucyjnych. Na przykład w przypadku zajęcia ruchomości lub nieruchomości należy zwrócić się o przeprowadzenie licytacji. Płatność na rzecz wierzyciela egzekwującego zostanie dokonana ze środków pieniężnych

uzyskanych z licytacji. W innych przypadkach, np. gdy nakaz dotyczy wydania składnika majątku wierzycielowi egzekwującemu (np. eksmisja w przypadku zwłoki w płatności czynszu), środki egzekucyjne mogą wiązać się z koniecznością zwrócenia majątku wierzycielowi egzekwującemu po eksmisji najemcy naruszającego postanowienia umowy.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Nakaz egzekucji nie podlega zaskarżeniu. Dłużnik egzekwowany może jednak bronić się przed egzekucją po otrzymaniu powiadomienia o jej wszczęciu. W takiej sytuacji przeprowadza się postępowanie wszczęte na podstawie powództwa przeciwegzekucyjnego. Podstawą wniesienia tego powództwa mogą być przesłanki materialne lub uchybienia formalne. Przesłanki wniesienia tego powództwa różnią się w zależności od rodzaju dokumentu stanowiącego podstawę egzekucji (zgodnie z art. 556 i nast. kodeksu postępowania cywilnego, różnią się w zależności od tego, czy chodzi o zarządzenie sędziego lub urzędnika sądowego w kwestiach proceduralnych, wyrok sądu polubownego czy ugodę wypracowaną w toku mediacji; ustalenia poczynione w toku postępowania karnego określające maksymalną kwotę odszkodowania w związku z wypadkiem drogowym; ustalenia, o których mowa w art. 517 pkt 4, 5, 6 i 7 kodeksu postępowania cywilnego, czy też inny dokument urzędowy, o którym mowa w art. 517 ust. 2 pkt 9. Powództwo ze względu na nadmierne żądania strony i uchybienia formalne regulują odpowiednio przepisy art. 558 i 559 kodeksu postępowania cywilnego). Należy podkreślić, że sąd mógł uprzednio podnosić niektóre z tych przesłanek z urzędu (jeżeli stwierdził, że jakiegokolwiek klauzule poświadczonych dokumentów urzędowych, dokumentów lub zaświadczeń załączonych do nakazu egzekucji mogły być nieuczciwe, miał obowiązek działać z urzędu i przed rozstrzygnięciem sprawy wysłuchać strony na tę okoliczność). Strony mogą zaskarżyć orzeczenie sądu pierwszej instancji rozstrzygające co do przesłanek powództwa przeciwegzekucyjnego. Środek zaskarżenia rozpoznaje właściwy sąd prowincji (*Audiencia provincial*).

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Środek egzekucyjny może wygasnąć. Dlatego też środki egzekucyjne przeprowadzone na podstawie wyroku lub postanowienia sądu, postanowienia urzędnika sądowego zatwierdzającego ugodę sądową lub porozumienia wypracowanego w toku postępowania lub wyroku sądu polubownego lub ugody wypracowanej w toku mediacji wygasają, jeżeli odpowiedni wniosek o wszczęcie egzekucji nie zostanie złożony w terminie pięciu lat od daty uprawomocnienia się danego wyroku lub postanowienia (art. 518 kodeksu postępowania cywilnego).

Przepisy prawa przewidują również okres oczekiwania przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego w przypadku zarządzeń w kwestiach proceduralnych (wydanych przez sędziego lub urzędnika sądowego), wyroków sądu polubownego lub ugod wypracowanych w toku mediacji. W okresie tym dłużnik egzekwowany może dobrowolnie wykonać świadczenie, do którego jest zobowiązany. Jeżeli tak się stanie, strona wygrywająca nie wnosi wniosku o wszczęcie egzekucji. Podobnie sąd nie wyda nakazu wykonania zarządzenia w kwestiach proceduralnych, wyroku sądu polubownego ani ugody wypracowanej w drodze mediacji w terminie dwudziestu dni od dnia uprawomocnienia się wyroku nakazującego spełnienie świadczenia lub w terminie dwudziestu dni od dnia powiadomienia dłużnika egzekwowanego o wydaniu postanowienia o zatwierdzeniu lub podpisaniu umowy (art. 548 kodeksu postępowania cywilnego). Okres oczekiwania ma służyć dobrowolnemu spełnieniu świadczenia przez dłużnika egzekwowanego.

Jak wyjaśniono w pkt 4.1 powyżej, w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony dłużnika kodeks postępowania cywilnego stanowi, że pewne składniki majątku są wyłączone z egzekucji, a także wyznaczono w nim proporcjonalne progi w przypadku zajęcia pensji, wynagrodzenia, renty lub emerytury.

W trakcie licytacji składników majątku składniki te należy sprzedać oferentowi proponującemu najwyższą cenę zgodnie z minimalnymi kwotami wyznaczonymi proporcjonalnie do szacunkowej wartości danego składnika majątku lub do szacunkowej kwoty długu. Takie limity chroniące dłużnika są wyższe, w przypadku gdy przedmiotem licytacji jest jego miejsce zamieszkania (art. 670 i 671 kodeksu postępowania cywilnego).

Kodeks postępowania cywilnego stanowi również, że – co do zasady – egzekucji mającej na celu windykację odsetek od należnej kwoty głównej oraz windykację kosztów postępowania nie można przeprowadzić, jeżeli kwota tych odsetek i kosztów postępowania przekracza 30% kwoty głównej (art. 575 kodeksu postępowania cywilnego).

Jeżeli przedmiotem egzekucji jest miejsce zamieszkania dłużnika, kwota wierzytelności dochodzonych od dłużnika egzekwowanego nie może przekraczać 5% kwoty zgłoszonej we wniosku o wszczęcie egzekucji (art. 575 kodeksu postępowania cywilnego).

W przypadku przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości zabezpieczonej hipoteką i w odniesieniu do dłużników znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji socjalnej i finansowej odracza się eksmisję z miejsca zamieszkania.

Zgodnie z art. 55–57 ustawy o upadłości (Ley Concursal) nie można wykonywać nakazów egzekucji poszczególnych wierzycieli wobec upadłej spółki handlowej, ponieważ sędzia prowadzący postępowanie upadłościowe dysponuje wyłączną właściwością w

zakresie egzekucji wobec strony, która ogłosiła upadłość; celem tych przepisów jest uniknięcie sytuacji, w której niektórzy wierzyciele byłiby traktowani w bardziej uprzywilejowany sposób niż pozostałe podmioty.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 02/08/2017